ὑποφέρη τρομερά, εἶχε ἀνακτήσει μερικὲς δυνάμεις.

***

Ἔπειτ' ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, μιὰ καινούργια ἔννοια ἄρχισε ν' ἀπασχολῇ τρομερὰ τὸ μυαλὸ τοῦ Μόργκανσον. Ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ μάθῃ τὴ χρονολογία. Πόσο ἔχει ὁ μῆνας; Πόσες ἡμέρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ πέρασε ἀπ' τὴ Μίντο;

Τοῦ κάκου ὅμως ἔσπαξε τὸ μυαλό του. Τοῦ κάκου προσταθοῦσε νὰ θυμηθῇ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα, ἐνῶ παραμόνευε στὴ σκοπιά του καὶ τὴ νύχτα πρὶν ἀποκοιμηθεῖ. Πολλὲς φορὲς ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ ξυπνάη ἀπὸ τὸν ὕπνο του.

Στὸ τέλος, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρατηθῇ, ἀποφάσισε νὰ πάη στὴ Μίντο, γιὰ νὰ μάθη τὴν πραγματικὴ ἡμερομηνία. Κι' αὐτὸ ἔκανε....

Ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθεῖ ὅταν ἔκανε τὴν εἴσοδό του στὴ μικρὴ αὐτὴ πολιτεία. Ὅλες ἡ καλύβες ἦσαν κλειστές. Χωρὶς νὰ γίνη ἀντιληπτὸς ἀπὸ κανένα, διευθύνθηκε πρὸς τὴ φιλόξενη ταβέρνα.

Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα της, τραβήχτηκε πίσω θαμπωμένος. Τὸ φῶς τὸν ἐζάλιζε. Τέλος, ὅταν τὰ μάτια του ξεκαθάρισαν, διέκρινε τρεῖς ἀνθρώπους. Ἀπὸ τὸ ντύσιμό τους κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦσαν ταξειδιῶτες ποὺ ταξείδευαν, ἀκολουθῶντας τὴν παγωμένη κοίτη τοῦ Γιοῦκον.

Μιὰ καὶ δὲν τοὺς εἶχε δεῖ καθόλου, αὐτὸ σήμαινε πὼς ἀνέβαιναν τὸ ποτάμι πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς σκοπιᾶς του. Σίγουρα θὰ κοιμόντουσαν τὴ νύχτα στὸ πανδοχεῖο καὶ τὸ πρωῒ θὰ συνέχιζαν τὸ δρόμο τους.

— Καλὸ αὐτό! σκέφτηκε μέσα του ὁ Μόργκανσον.

Βλέποντάς τον ὁ ταβερνιάρης, τὸν ἀναγνώρισε καὶ τοῦ φώναξε:

— Γειά σου, φίλε.... Νόμιζα πὼς εἶχες πεθάνει...

— Ἄ! ἔκανε ὁ Μόργκανσον μτερδεμένος. Ἀλήθεια.

Εἶχε χάσει πειὰ τὴ συνήθεια νὰ κουβεντάζη κ' ἡ φωνή του ἦταν στριγγὴ κ' ἀλλόκοτη.

— Πᾶνε παραπάνω ἀπὸ δυὸ μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ πέρασες ἀπὸ δῶ..., ἐξακολούθησε ὁ ξενοδόχος. Ποῦ βρισκόσουν ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό;

Ὁ Μόργκανσον, γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήση, κατέφυγε στὸ ψέμμα.

— Ἔκοβα ξύλα, εἶπε, γιὰ λογαριασμὸ ἑνὸς πράκτορος τῆς ἑταιρείας τῶν ἀτμοπλοίων τοῦ Γιοῦκον.

— Καὶ ποῦ διάβολο κόβεις τὰ ξύλα σου, σύντροφε; τὸν ρώτησε ὁ ταβερνιάρης.

— Ὦ! ὄχι καὶ μακρυὰ ἀπὸ δῶ..., εἶπε ὁ Μόργκανσον. Μέσα στὰ δάση ποὺ βρίσκονται στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

— Ὠραῖα! ἔκανε ὁ ταβερνιάρης... Ὠραῖα! Θέλεις τώρα ἕνα ποτηράκι;

Καθὼς ὁ Μόργκανσον πλησίασε στὸν πάγκο, λίγο ἔλειψε νὰ πέση κάτω ἀπ' τὴ χαρά του. Ἕνα ποτῆρι.... Εὐχαρίστως θὰ γονάτιζε μπροστὰ στὸν ταβερνιάρη καὶ θὰ τοῦ τύλιγε γύρω ἀπ' τὰ πόδια τὰ χέρια του.

Θέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήση, μὰ τραύλισε μερικὰ ἀκατανόητα λόγια.

Ἄδειασε διαδοχικὰ δυὸ ποτήρια οὐίσκι. Ἔννοιωσε τὸ κεφάλι του νὰ στριφογυρίζη κ' ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα.

Εἶδε σὰν σὲ σύννεφο τότε, ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ταξειδιῶτες, ἕνας ψηλὸς ἄνδρας μὲ πλατειοὺς ὤμους καὶ μεγάλη γενειάδα, πλήρωνε στὸν ταβερνιάρη τὸ λογαριασμὸ τῆς παρέας του. Μὲ τὰ θολὰ μάτια του πρόσεξε, ὅτι εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μάτσο τραπεζογραμμάτια.

Ὁ Μόργκανσον μὲ μιᾶς ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα καὶ τὸ βλέμμα του φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ φλόγα. Ἦσαν τραπεζογραμμάτια τῶν ἑκατὸ δολλαρίων! Ἦσαν ἡ ζωή! Καὶ τί ζωή!... Χρειάστηκε νὰ χρησιμοποιήση ὅλη του τὴ θέλησι γιὰ νὰ μὴ ριχτῇ ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, νὰ τοῦ πάρη τὰ χρήματα καὶ νὰ χαθῇ μέσ' στὴ νύχτα.

Ὁ ἄνδρας μὲ τὴ μαύρη γενειάδα ἔκανε νόημα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε ἀμέσως καὶ τράβηξε ἀπ' τὸ σακκάκι τὸν τρίτο ταξειδιώτη —ἕνα εἶδος γίγαντος, μὲ ξανθὰ μαλλιά— ὁ ὁποῖος κοιμόταν στὴν καρέκλα του.

— Σήκω, Ὄλεζον, τοῦ εἶπε. Εἶνε ὥρα νὰ κοιμηθοῦμε...

Ὁ Ὄλεζον ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ χασμουρήθηκε.

— Θὰ κοιμηθῆτε πολὺ νωρίς, παρατήρησε ὁ ταβερνιάρης. Γιατί ἔτσι;

— Πρέπει αὔριο τὸ πρωῒ νὰ ξυπνήσουμε πολὺ νωρίς, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαύρη γενειάδα, γιατὶ θέλουμε νὰ εἴμαστε τὸ βράδυ στὸ Σέλπαρκ.

— Γιὰ νὰ γιορτάσετε ἐκεῖ τὰ Χριστούγεννα;

— Ἀκριβῶς...

Οἱ τρεῖς ταξειδιῶτες ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ κ' ὁ Μόργκανσον, ὁ ὁποῖος μόλις τώρα θυμήθηκε τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὴν ὁποία εἶχε πάει στὴ Μίντο, κατάλαβε πὼς ἦταν πάραμονὴ Χριστουγέννων.

Ἔννοιωσε μεγάλη εὐχαρίστησι, μαθαίνοντάς το αὐτό, μὰ οἱ τρεῖς ταξειδιῶτες μὲ τὸ μάτσο τῶν τραπεζογραμματίων, τὸν ἔκαναν νὰ τὴν ξεχάση πολὺ γρήγορα.

— Αὐτὸς ποὺ ἔχει τὴ μαύρη γενειάδα, εἶπε ὁ ταβερνιάρης, εἶνε ὁ Τζὼν Τόμψον. Ἔχει μαζέψει ὥς τώρα δυὸ ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ θὰ μαζέψη κ' ἄλλα.... Τώρα θὰ πάω κ' ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ. Θέλεις, πρὶν φύγεις, ἀκόμα ἕνα ποτῆρι;

Ὁ Μόργκανσον ἐδίσταζε νὰ πῆ ναί, γιατὶ ἡ τσέπη του ἦταν ἄδεια. Μὰ ὁ ταβερνιάρης ἐξακολούθησε:

— Αὐτὸ θὰ τὸ πῆς γιὰ τὰ καλὰ Χριστούγεννα... Μὴν ἀρνιέσαι... Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ὅταν θἄχῃς χρήματα.

Τὸ κεφάλι τοῦ Μόργκανσον στριφογύριζε. Μὰ συγκρατήθηκε, ἤπιε τὸ οὐίσκι καὶ βγῆκε ἔξω. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες εἶχε ξαναγυρίσει στὴ σκηνή του.

***

Ὅταν ξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα, βλέποντας πὼς εἶχε θαμπωχαράξει, ἅρπαξε τὸ ὅπλο του καὶ τράβηξε γιὰ τὴ σκοπιά του. Τὸ κρύο ἦταν τρομερό. Θὰ ἦταν ὥς ἐξῆντα βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν...

Ἔξαφνα ὁ Μόργκανσον, ζαρωμένος καθὼς ἦταν στὸ χιόνι, ἀνατρίθησε.

Εἶχε ἀκούσει μακρυὰ φωνὲς ἀνθρώπων καὶ γαυγίσματα σκύλων. Σὲ λίγο δὲ φάνηκε τὸ καραβάνι, ποὺ τόσο περίμενε.

Μπροστὰ πήγαινε, σὰν πρόσκοπος, ὁ τρίτος ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἀγνοοῦσε τὸ ὄνομα.

Ἔπειτα ἐρχόντουσαν ὀχτὼ σκύλοι ζευγμένοι σ' ἕνα ἔλκυθρο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο βρισκόταν ὁ Τζὼν Τόμσον. Ὁ Ὄλεζον ἔκλεινε τὴ συνοδεία. Ἡ σιλουέττες τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σκύλων διεγράφοντο καθαρὰ ἐπάνω στὸ χιόνι. Θὰ τοὺς ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ πρόσωπα ἀπὸ χαρτόνι ποὺ ἕνα ἀόρατο χέρι κανόνιζε τὶς κινήσεις τους.

Ὁ Μόργκανσον θέλησε νὰ φέρη τὸ χέρι του στὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου, μὰ εἶδε πὼς τὰ δάχτυλά του ἦσαν παγωμένα. Ἄρχισε ἀμέσως νὰ τὰ τρίβη μ' ἀπόγνωσι καὶ λύσσα ἐπάνω στὰ ροῦχα του, γιὰ νὰ τὰ ζεστάνη.

Ἐντωμεταξὺ ὅμως, ἄνθρωποι καὶ ζῶα πλησίαζαν ὁλοένα.... Μποροῦσε νὰ διακρίνη τὴν ἀνατνοή τους, ποὺ καθὼς ἔβγαινε ἀπ' τὰ ρουθούνια τους, πάγωνε στὸν ἀέρα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τραβοῦσε μπροστά, δὲν ἀπεῖχε παρὰ καμμιὰ πενηνταριὰ μέτρα, ὁ Μόργκανσον, ποὺ τὸ χέρι του εἶχε ζεσταθεῖ πειὰ ἀρκετά, τράβηξε.

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε κι' ὁ ἄνθρωπος, χτυπημένος στὴν κοιλιά, ἔφερε μιὰ βόλτα γύρω ἀπ' τὸν ἑαυτό του καὶ σωριάστηκε στὸ χιόνι.

Ἀμέσως τὰ σκυλιὰ στάθηκαν μπροὸ στὸ πτῶμα ποὺ τοὺς ἔφραζε τὸ δρόμο, ἐνῶ οἱ δυὸ ἄλλοι ταξειδιῶτες κυριεύτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ πανικό, τοῦ ὁποίου ἐπωφελήθηκε ὁ Μόργκανσον γιὰ νὰ ξαναπυροβολήση ἐναντίον τοῦ Τζὼν Τόμσον.

Εἶχε σκοπεύσει λίγο χαμηλά. Χτυπημένος στὰ πόδια ὁ Τόμσον, κλονίστηκε κι' ἔπεσε ἀνάσκελα ἐπάνω στὸ ἔλκυθρο. Ὁ Μόργκανσον πυροβόλησε πάλι κ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Τόμσον χτυπήθηκε θανάσιμα.

Ἔμενε ἀκόμα ζωντανὸς ὁ Ὄλεζον, ὁ ὁποῖος, τρελλὸς ἀπ' τὸ φόβο του, ἀντὶ νὰ τὸ βάλη γρήγορα στὰ πόδια γιὰ τὴ Μίντο, ἔκανε ἐπὶ τόπου κύκλους καὶ ζίγκ—ζάγκ. Ὁ Μόργκανσον πυροβόλησε ἐναντίον του τρεῖς φορές, μὰ καὶ τὶς τρεῖς φορὲς δὲν τὸν πέτυχε.

Συλλογίστηκε τότε πὼς εἶχε ρίξει ἔξη φυσέκια καὶ πὼς ἕνα τοῦ ἀπόμενε ἀκόμα. Ἄφησε ἀμέσως τὴ σκοπιά του καὶ πλησίασε. Ὁ Ὄλεζον, βλέποντάς τον ἔξαφνα, ἄρχισε νὰ ὀρέχη μ' ὅλη του τὴ δύναμι, ἐνῶ ὁ Μόργκανσον ἔννοιωθε τὸ δάχτυλό του νὰ μουδιάζη. Μὲ δυσκολία πίεσε τὴ σκανδάλη.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήση! φώναξε δυνατὰ καὶ πυροβόλησε γιὰ τελευταία φορά.

Χτυπημένος στὴν πλάτη, ὁ Ὄλεζον ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα. Ἀνατρίθησε, ἔπειτα ξανάπεσε, κυλίστηκε πολλὲς φορὲς γύρω ἀπ' τὸν ἑαυτό του, σαλεύοντας τὰ χέρια του κ' ἔπειτα δὲν κινήθηκε πειά....

Ὁ Μόργκανσον φριάμδευε.

Πέταξε τὸ δίκαννό του ποὺ ἦταν τώρα ἀδειανὸ κ' ἄχρηστο, καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ ἔλκυθρο. Μὰ καθὼς πλησίαζε, οἱ βρυχηθμοὶ τῶν σκυλιῶν τὸν ἀνάγκασαν νὰ σταθῇ. Ἕνας μολοσσὸς τῆς Νέας Γῆς, ἦταν ξαπλωμένος πάνω ἀπ' τὸ πτῶμα τοῦ πρώτου σκοτωμένου καὶ μὲ τρίχες ἀνασηκωμένες, τὸν ἀπειλοῦσε, δείχνοντάς του τὰ δόντια του.

Ὁ Μόργκανσον θέλησε νὰ πλησιάση τότε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Μὰ ὅλα τὰ σκυλιὰ ὥρμησαν πρὸς αὐτόν....

Βλέποντας πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ πλησιάση ἀπὸ μπροστὰ τὸ ἔλκυθρο, ὀπισθοχώρησε μερικὰ βήματα καὶ διέγραψε ἕνα μεγάλο κύκλο γιὰ νὰ τὸ προσεγγίση ἀπὸ πίσω. Μὰ ὁ μολοσσός, ὁ ὁποῖος τὸν παραμόνευε, ἀνορθώθηκε ἀμέσως. Παρασύροντας καὶ τὰ ἄλλα σκυλιὰ πίσω

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΑΡΝΗΣΙΑ

Ἡ κόρη δίνει τὸ φιλὶ κι' ὁ νειὸς τὸ δα-
(χτυλίδι
καὶ φεύγει ὁ νειὸς καὶ πάει ὁ νειὸς σὲ
(μακρυνὸ ταξεῖδι
καὶ τὸν πλανεύει ἡ ξενητειὰ κι' ἄλλην
(ἀγάπη πιάνει
καὶ μπλέκεται στὰ δίχτυα της καὶ τάζει
(τῆς στεφάνι.
Καὶ γράφει γράμμα καὶ γραφὴ στὴν ἐ-
(ρημη τὴν ἄλλη:
«Τὸ δαχτυλίδι μάλαμα καὶ τὸ φιλὶ κο-
(ράλλι.
Τὸ δαχτυλίδι κράτα το γιὰ στόλισμα στὸ
(χέρι
καὶ τὸ φιλὶ σου γράψε μου ποιὸς θὲς νὰ
(σοῦ τὸ φέρη».
Κι' ἡ κόρη ἀποκρινάμενη τέτοια γραφὴ
(τοῦ γράφει:
«Τὸ δαχτυλίδι τὸ πετῶ μ' ὅλο του τὸ
(χρυσάφι,
καὶ τὸ φιλὶ ποὺ σοῦδωσα μὴ μοῦ τὸ
(στεῖλης πίσω.
Δὲν μοῦ χρειάζονται φιλιά, γιατ' ἄλ-
(λον θ' ἀγαπήσω!».

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ